

[Albertsen.]

getter, som skal virke efter 1. april 1971, og jeg ved, at man mange steder på forhånd allerede på nuværende tidspunkt regner med forhøjelser på ca. 20 pct. Det vil sige, at når man lægger disse tal sammen, kan der meget let blive tale om en forhøjelse af de nuværende takster, som nærmer sig 50 pct. Det kan, hvis en husstand har to børn anbragt i en vuggestue, betyde en merudgift på ca. 1.400 kr. om året, og hvis der er tale om et vuggestuebarn og et børnehvebarn, da en fordyrelse på ca. 1.200 kr. om året — altså en meget alvorlig belastning af nogle hjemms økonomi, som i forvejen er og må være særdeles hårdt belastet.

Den fordyrelse, der yderligere er tale om, er der ikke mulighed for at få reguleret på anden måde end igennem forhøjelse af taksterne. Det vil igen sige, at når man ser på det samlede billede — altså ikke alene de virkninger, der fremkommer som følge af ministerens lovforslag — vil der med de andre forhøjelser efter 1. april kunne blive tale om ca. 3.000 kr. mere om året, bare hvis det drejer sig om et par børn.

Jeg er meget bekymret over den tendens, der ligger i forslaget, og jeg beklager dybt, at vi overhovedet skal have præsenteret forslag af denne art. Socialdemokratiet vil afvise forslaget. Vi kan overhovedet ikke se det rimelige eller det saglige i det. Vi har kun ét eneste håb, nemlig at uanset baggrunden for forslagens fremkomst må det være muligt under et kommende udvalgsarbejde at overbevise regeringsblokken om det forkerte i forslaget.

Hvis det bliver lovfæstet, så er der tale om en regulær forringelse af et socialt og pædagogisk gode. Det vil gå ud over de vanskeligst stillede og de hårdest arbejdende i dette land: den ugifte eller enlige moder, de selverhvervende unge ægtepar. Det kan næsten kun være intentionen fra skriftens ord om, at de, der har meget, skal mere gives, hvorimod de, der intet eller næsten intet har, endog skal berøves det lidet, de måtte eje, som er ledemotivet. Vi synes, det havde været mere på sin plads, hvis man ville inspirere unge ægtepar til at tage et ekstra nap i produktionen, at have kigget på en regulering af refusionerne i den modsatte retning og ligestillet børnehaven som det pædagogiske gode, den er, med anden

form for undervisning, som man jo klart erkender skal være gratis. Det ville være en bedre intention at arbejde efter, og den så vi hellere fremmet.

Vi forventer trods alt, at der er mulighed for at diskutere disse ting under arbejdet i socialudvalget.

Clara Munck: Det er almindeligt kendt, at dette lovforslag også er et led i regeringens spareplaner. På den anden side vil jeg gerne sige til hr. Albertsen, at når han siger, at der intet sagligt er i dette forslag, tror jeg ikke, han har studeret lovforslaget rigtigt. For uanset at man her sparer ved at nedsætte en statsrefusion med 5 pct., må man også se på forslaget som et led i den drøftelse, vi må have om fordelingen af byrder mellem relevante instanser.

Vi kan selvfølgelig godt slynge nogle tal ud og sige, at den stakkels familie skal betale så og så meget. Vi står ikke og regner ud, hvad den stakkels familie tjener. Det, der er realiteten er, at selv efter dette forslag vil den familie, der sender børn til en vuggestue, kun komme til at bære 35 pct. af driftsudgifterne ved den institution, man ønsker at anbringe sit barn i. Det samme gælder for børnehaverne. Sender forældrene deres barn til et fritidshjem, bærer de kun 25 pct. af udgifterne ved driften, og, hvis det er en fritids- eller ungdomsklub, kun 20 pct. De tal viser, at det offentlige, stat og kommuner, bærer en væsentlig del af udgifterne, og så skal jeg slet ikke komme ind på familiens økonomiske baggrund.

Dertil kommer, at de udgifter, familien bærer, kun er en procentdel af driftsudgifterne. Ved siden af bærer det offentlige, d. v. s. samtlige skatteydere, hvad enten de har børn eller ej, samtlige udgifter til husleje, til forrentning og afdrag på fast ejendom, til skatter og afgifter, til forsikringer, til vedligeholdelse. Det er en meget væsentlig del af de udgifter, der er forbundet med at drive sociale institutioner.

Tilbage står, at den lille regulering, der her finder sted, blot betyder, at hjemmet bærer 1/3 af det, der går til at lønne personalet, til at tage sig af børnene, til at skaffe materialer, børnene kan være beskæftiget med, og til andre ting, der går ind som led i dagligdagen.

Man foreslår samtidig, at de udgifter, der